

De laatste toon

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Theo Wetzels

Illustrator: Frans Oberdorf
Corrector: Math Gulpers

ISBN: 978-90-484-2539-6
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Theo Wetzels

De laatste toon

Deze thriller is fictie.

Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt.

Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Ter nagedachtenis aan drie vrienden.

*Ik, die het geluk van hun vriendschap heb gehad,
probeer dankbaar te zijn voor de tijd
die ik met hen gehad heb,
maar dat is verdomd moeilijk.*

Bob Hare
Kaz Cutters
Carlos Torres
Eric Mount
Tim Lawers
Glenn
Nalda, vrouw van Carlos
Pearl, vrouw van Tim
Grace, vrouw van Bob
Ryanne, vrouw van Eric
Paola, vrouw van Kaz
Mr. Campbell, hoofd financiële administratie bank
Mr. Lewis, directeur hulporganisatie
Mr. Moorsel, chirurg en directeur privé kliniek
Mr. Alade, accountant hulporganisatie
Mr. Adu, hoofd afdeling burgerzaken gemeente
Frédéric en Jean

Op weg naar huis

‘Eric, bestel me ook nog even zo’n lekkere hamburger,’ zei Tim en veegde opnieuw het zweet van het optreden uit zijn gezicht.

Het was weer een succesvolle avond geweest en het podium zag er behoorlijk gehavend uit.

Overall lege glazen, ’n lege fles vieux bij Bob, halfvolle glazen bier omringd met zweetdruppels, bij Kaz en afgebroken plectrums bij de gitaristen, Tim, Eric en Carlos.

Het waren de overgebleven getuigen van de soms oorverdovende en soms melodieuze klanken, die deze avond vanaf het podium de zaal in geslingerd waren.

Nu werd het langzaam stil en bleef alleen nog het ruisen in de oren over. Moe, maar ontzettend voldaan zaten Eric, Kaz, en Tim nog in de omkleedruimte van de feesttent en hadden een hamburger besteld die ze verorberden alsof ze in geen dagen meer iets gegeten hadden.

‘Ik dacht dat het wel weer goed ging vanavond,’ zei Kaz.

‘Dat dacht ik ook,’ zei Tim, ‘naar ik schat 5000 mensen in de tent en ze gingen helemaal uit hun dak, heerlijk toch. Dat doet goed.’

Nadat ze hun hongerige magen gevuld voelden, besloten ze naar huis te gaan.

Het was een thuiswedstrijd geweest want ze hadden dicht bij hun woonplaats gespeeld.

Op Glenn, de toetsenist van de band na, woonden ze allemaal in de Limburgse gemeente Landgraaf.

Deze gemeente had voornamelijk bekendheid gekregen door het internationaal bekende muziekfestival, Pinkpop.

Daarnaast wisten velen deze te vinden door enkele bekende attractieparken.

Dit was ook de reden geweest dat ze niet met één auto naar het optreden waren gekomen, wat ze normaal altijd deden. Bob, Kaz en Glenn waren met hun eigen auto's gekomen en Tim was met Eric meegereden.

Ze kletsten er de hele weg nog over, hoe heerlijk het voelde als het publiek zo enthousiast meedeed en wat voor een geweldige kick dit gaf voor een muzikant.

Kort voordat ze thuis aangekomen waren vroeg Tim:

‘Wie heeft Carlos mee naar huis genomen?’

‘Oh nee,’ zegt Eric, ‘ik ben hem helemaal vergeten, ik zou hem meenemen. We moeten meteen terug want hij staat natuurlijk nog ergens in de tent te wachten.’

Hij draaide en vroeg Tim of hij nog wilde meerijden, want als hij hem eerst thuis moest afzetten zou het nog langer duren.

Eric en Tim voelden een vreemde ongerustheid opkomen.

Het was hen nog nooit overkomen.

Omdat ze normaal altijd gezamenlijk reden en Bob, Carlos op de heenweg opgepikt had, was Eric hem helemaal vergeten.

Bob voelde zich na het optreden niet zo goed en daarom had hij Eric gevraagd om Carlos mee te nemen, zodat hij meteen naar huis kon.

Ja, voor Bob waren de optredens soms extra zwaar. Hij zong alle nummers en speelde daarbij een twaalf-snarige akoestische gitaar. Nu hij zich dan een beetje griepiger voelde, was zo'n optreden net te veel en was hij blij dat hij het einde op een aanvaardbare manier had gehaald. Daarbij nog die lege fles vieux!

Eric negeerde de meeste snelheidsaanduidingen die langs de weg stonden.

Ze hadden alle twee een vreemd voorgevoel en wilden daarom zo snel mogelijk weer terug in de feesttent zijn.

Gelukkig zagen ze al van ver dat er nog licht brandde en dat er nog mensen aan het opruimen waren.

In de tent aangekomen stapte Tim al uit, voordat Eric geparkeerd had en rende naar binnen.

Behalve wat mensen van de organisatie, de apparatuur en de beveiliging, zag hij niemand.

Eric die inmiddels ook binnen gekomen was vroeg meteen aan een van de mensen of hij Carlos gezien had. De man wist wel wie hij bedoelde want Carlos had zijn visitekaartje vanavond op het podium weer afgegeven, maar verder had hij hem niet meer gezien.

Het vreemde onheilspellende gevoel werd nog erger en ze keken elkaar vragend en bezorgd aan.

Zou Bob hem alsnog meegenomen hebben?

Ze keken nog eens rond en besloten naar Bob's huis te rijden om te vragen of hij hem had meegenomen.

Bob had ook wel een mobieltje, maar die zette hij tijdens het optreden altijd uit. Het stoorde immers enorm op de apparatuur als er iemand belde.

Zo hard als het kon, reed Eric naar het huis van Bob. Onderweg, dat zul je dan ook nog hebben, reden ze in een verkeerscontrole.

Je kon het verwachten, vanwege zo'n groot feest in de stad, dat de naar huis rijdende feestgangers gecontroleerd werden.

Gelukkig had het optreden in de eigen omgeving plaatsgevonden waar iedereen de leden van de band kende.

Zo was het ook bij de controlerende agenten. Ze vroegen meteen of Eric gedronken had. Gelukkig was dat niet het geval. Tim vertelde hen waarom ze zo'n haast hadden. Ze begrepen het meteen en Eric kon zonder problemen verder rijden.

Bij Bob's huis aangekomen, was daar al alles donker. Ze konden niet anders dan op de bel drukken en iedereen wekken. Bob's vrouw was snel in de ochtendjas geschoten en opende de deur. Vol verbazing keek ze hen aan.

'Bob ligt al enige tijd te slapen,' zei ze, 'wat is er aan de hand?'

'Kunnen we Bob even iets vragen,' zei Tim.

Ze liet hen binnen en maakte Bob wakker.

Zoals hij hen aankeek wisten ze niet of hij, van de cognac of van de slaap, dronken was.

Het was wel duidelijk dat hij goed langs de verkeerscontrole gekomen was.

Ze vroegen hem of hij Carlos mee naar huis genomen had. 'Nee,' zei hij, 'ik had jullie toch gevraagd hem mee te nemen.'

Eric en Tim vertelden hem toen wat er gebeurd was. Dat ze hem vergeten waren, terug gereden waren en hem niet meer konden vinden.

Bob was meteen wakker en nuchter.

Je kon zijn bezorgdheid zien groeien want hij had een zwak voor Carlos temeer omdat deze medicijnen nodig had, tegen zijn chronische ziekte.

Ze besloten ook Kaz hierbij te betrekken en reden met z'n drieën naar diens woning.

Kaz zat nog beneden en probeerde met een glas bier het geluid van het drumstel uit zijn oren te verdrijven.

Ook hij keek heel erg verbaasd toen hij de bezorgde gezichten van Eric, Bob en Tim voor zijn deur zag staan.

'Wat is er aan de hand?' vroeg hij, 'kom binnen.'

Ze vertelden het verhaal en ze voelden alle vier, dat dit niet veel goeds voorspelde.

Kaz probeerde de lucht een beetje op te klaren door te veronderstellen dat Carlos, toen hij merkte dat men hem vergeten was, een kennis gevraagd had om zijn vrouw te bellen en haar te vragen of zij hem kon ophalen.

Dat zou inderdaad kunnen, maar om dit zeker te weten moesten ze toch maar Carlos thuis bellen.

Tim belde en kreeg de slaperige stem van de vrouw van Carlos aan de lijn.

'Hoe komen jullie erbij om op dit tijdstip te bellen,' zei ze.

Tim vertelde ook haar het verhaal.

Ze reageerde in eerste instantie heftig en was boos op iedereen.

'Hoe kunnen jullie hem nu vergeten?' vroeg ze opgewonden. Tim probeerde haar te kalmeren en zei dat ze met z'n allen nog eens terug naar de feesttent zouden rijden en nog eens grondig alles zouden bekijken en iedereen vragen of iemand iets gezien of gehoord had.

Bob had inmiddels Glenn ook al gebeld.

Ze waren niet meteen naar hem toe gereden omdat deze wat verder weg woonde.

Glenn was niet meteen in paniek en zei dat het zeker allemaal wel

goed zou komen want hij ging er vanuit dat Carlos met een bezoeker meegegaan was.

Hij had hem met twee agenten naar buiten zien lopen. Opvallend was het wel geweest, want het leek alsof hij niet vrijwillig mee liep. Een van de agenten wilde zijn gitaarkoffer dragen en de ander had hem bij een arm vast. Het leek allemaal onschuldig in de ogen van Glenn. Bob vertelde dit aan de overige bandleden en deze werden steeds onrustiger.

Ze liepen nog eens door de tent en keken op het podium, op de vloer en bij de uitgang of ze iets konden vinden wat hen op enigerlei wijze kon helpen om een aanwijzing te krijgen hoe Carlos de tent verlaten had.

Er maakte zich een heel vreemd gevoel van hen meester. Carlos was verdwenen!

Weg, met vreemde mannen mee, volgens Glenn!

Wie waren die vreemde mannen?

Waren het wel vreemden? Waren het wel agenten?

Glenn was niet uit deze omgeving, dus voor hem waren het allemaal vreemden.

Intussen kondigde zich de nieuwe dag al langzaam aan. In de verte begonnen de eerste lichtstralen zich door de duisternis te dringen. Over het verdwijnen van Carlos tastte nog steeds iedereen in het donker.

Nalda, de vrouw van Carlos had al koffie gezet want, ze had al verwacht dat ze terug zouden komen.

Nalda was een sterke vrouw. Ze deed haar naam eer aan want de betekenis van haar naam is, sterk.

Ze was normaal altijd rustig en evenwichtig en raakte zelden in paniek.

Nu was haar de nervositeit toch een beetje aan te zien.

Carlos weg, ze konden het allemaal niet goed plaatsen.

Wat moesten ze daarmee?

Was hij vrijwillig met iemand mee gegaan en zat hij gewoon ergens aan tafel? Hij kende immers veel mensen in deze omgeving.

Moesten ze de politie waarschuwen of moesten ze nog wachten?

Helaas wilde hij nooit een mobiele telefoon en konden ze hem op deze wijze dus ook al niet bereiken.

Het enige wat voor Carlos telde, was zijn gitaar en zijn insulinespuit. Dat waren de enige twee dingen waar hij aan dacht.

Hij was als muzikant een 'einzelfänger'.

Op het podium dompelde hij zich helemaal onder in de muziek en zijn geluid. Hij had een hele eigen en eigenwijze sound en stond daarvoor bekend. Als gitarist had hij al miljoenen platen verkocht.

Iedereen die nu aan de koffie zat, durfde het niet uit te spreken maar ze vochten allemaal tegen de gedachte dat hij wel eens ontvoerd zou kunnen zijn. Gewoon heel brutaal ontvoerd uit een feesttent waar hij die avond weer talloze van zijn weergaloze solo's ten gehore had gebracht. Waar het publiek weer met de handen in de lucht voor hem juichte, wat hij nooit zelf zag omdat hij zo in zijn eigen gitaarklanken opging.

Het zou een drama zijn als dit de werkelijkheid zou blijken te zijn.

Hij, die zo kwetsbaar was vanwege zijn insuline afhankelijkheid.

Wellicht hadden ze juist hem daarvoor genomen.

Moesten ze nu wachten op een telefoontje waarin losgeld zou worden geëist of moesten ze gewoon denken dat hij over een of twee uurtjes door iemand thuis afgezet werd.

Als dit allemaal niet het geval was dan moesten ze toch de politie waarschuwen.

'Ik zal mijn zwager eens bellen en met hem overleggen,' zei Tim.

Jack was de man van Mary, de zus van Pearl, de vrouw van Tim.

Jack was al jaren werkzaam bij de politie en hield zich vooral bezig met, het uitwisselen van verdachte gegevens met het buitenland.

Jack had die nacht dienst en zat een beetje verveeld voor zich uit te kijken. Hij had rustig kunnen werken en zat nu bij een verse kop koffie naar buiten te staren hoe de zon langzaam aan de horizon omhoog klom.

Het gerinkel van zijn mobiele telefoon liet hem schrikken waardoor hij meteen weer bij de les was.

Jack zat ook in de muziek. Hij had een prachtige stem en zong bij een klassiek mannenkoor waarbij hij alle solo partijen voor zijn rekening nam.

Steeds als Tim hem belde maakte hij meteen grapjes en zo ook nu weer.

‘Hallo Tim, wat ben jij al vroeg, jullie hadden toch een optreden gisterenavond,’ begon hij, ‘jullie hebben er toch niet voor gezorgd dat de boel daar uit de hand gelopen is,’ grapte hij.

‘Nee Jack, wij zitten hier bij Carlos thuis, er is iets vreemds gebeurd waar wij graag met jou over willen praten, is het mogelijk dat je hierheen komt?’

‘Ik zal kijken of ik hier meteen weg kan en dan kom ik,’ antwoordde Jack.

Nog geen half uur daarna kwam Jack al binnen.

Hij zag meteen de bezorgde en vermoeide gezichten van de aanwezigen en vroeg hen om snel te vertellen waarom ze bij elkaar waren.